

- Naruszenie istotnego wymogu formalnego z uwagi na to, że na podstawie art. 6 konwencji oraz art. 47 karty praw podstawowych postępowanie było nierzetelne wobec strony wnoszącej odwołanie;
- Niepoinformowanie przez Urząd strony wnoszącej odwołanie, że nie zostały spełnione przesłanki określone w zasadzie 20 ust. 1 rozporządzenia nr 2868/95;
- Błędne zastosowanie zasady 76 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95, jako że postępowanie było nierzetelne wobec strony wnoszącej odwołanie w świetle braków dotyczących formularza sprzeciwu wnoszonego drogą elektroniczną oraz informacji przedstawionych przez Wydział Sprzeciwów;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009.

**Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2016 r. – Aurora Group Danmark/EUIPO – Retail Distribution
(PANZER)**

(Sprawa T-246/16)

(2016/C 279/45)

Język skargi: duński

Strony

Strona skarżąca: Aurora Group Danmark A/S (Ballerup, Dania) (przedstawiciel: adwokat L. Elmggaard Sørensen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Retail Distribution ApS (Hinnerup, Dania)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Przedmiotowy sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „PANZER” – unijny znak towarowy nr 12 111 084

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 3 marca 2016 r. w sprawie R 447/2015-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona „komputerów, telefonów komórkowych, smartfonów i innych przenośnych urządzeń elektronicznych do rejestracji, organizowania, przekazywania, edycji i rewidowania tekstów, danych, obrazów i plików audio; zawieszek do telefonów; pokrowców do komputerów, telefonów komórkowych, smartfonów i innych przenośnych urządzeń elektronicznych do rejestracji, organizowania, przekazywania, edycji i rewidowania tekstów, danych, obrazów i plików audio; elementów, części i akcesoriów do komputerów, telefonów komórkowych, smartfonów i innych przenośnych urządzeń elektronicznych do rejestracji, organizowania, przekazywania, edycji i rewidowania tekstów, danych, obrazów i plików audio”;

— obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

— Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b), c) lub d) rozporządzenia nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 25 maja 2016 r. – Magnetrol International/Komisja

(Sprawa T-263/16)

(2016/C 279/46)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Magnetrol International (Zeleveld, Niderlandy) (przedstawiciele: adwokaci H. Gilliams i J. Bocken)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN);
- tytułem żądania ewentualnego, stwierdzenie nieważności art. 2–4 decyzji;
- w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 2–4 tej decyzji w zakresie, w jakim przepisy te a) nakazują odzyskanie pomocy od podmiotów innych niż adresaci „decyzji o zwolnieniu z opodatkowania nadmiernych zysków” określonej w zaskarżonej decyzji oraz b) nakazują odzyskanie kwoty równej zwolnieniu podatkowemu beneficjentów, nie pozostawiając Belgii możliwości uwzględnienia dokonanej przez inne organy podatkowe korekty finansowej w górę;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W uzasadnieniu skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczy oczywistego błędu w ocenie, przekroczenia uprawnień oraz braku uzasadnienia w zakresie w jakim decyzja Komisji z dnia 11 stycznia 2016 r. w sprawie zastosowanego przez Królestwo Belgii systemu pomocy państwa dotyczącego zwolnienia z opodatkowania nadmiernych zysków SA.37667 (2015/C) (ex 2015/NN) stwierdza istnienie pomocy państwa.
2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 107 TFUE oraz obowiązku uzasadnienia, jak również oczywistego błędu w ocenie w zakresie w jakim zaskarżona decyzja kwalifikuje rzekomy system pomocy jako środek selektywny.
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia art. 107 TFUE oraz obowiązku uzasadnienia, jak również oczywistego błędu w ocenie w zakresie w jakim zaskarżona decyzja potwierdza, że ten rzekomy system pomocy jest źródłem korzyści.